

Blog 140: Paardenbekken

Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken. Toch ga ik het doen, niet omdat ik dat zo leuk vind, maar omdat het deze keer echt bullshit is. Elke werknemer, zzper iov of loonslaaf vind het altijd leuk een presentje te krijgen. Hoewel er vaak wel een flater om de hoek loert, is het een dingetje van smaak. Maar nu is hij echt goor, goor op meerdere manieren.

Positieve gedachtes moeten de maand Duurcember overheersen, maar een gedachte die ook niet los laat is toch wel de; wat zou het kerstpakket toch zijn dit keer? De kerstpakketten hebben best een evolutie doorstaan, het begon met het traditionele verrassingspakket waarvan iedereen wist wat er in zat. Het werd uitgereikt tijdens de kerstborrel, gezellig met z'n allen aan de cola op kantoor. Toen bleek dat iedereen al 7 blikken mais, whiskeysaus, soepstengels en vreemde nootjes had staan, moest er iets veranderen. Hele bedrijven werden er opgericht die werden ingehuurd iets te bedenken en de conclusie was simpel. Laat de keuze aan de medewerkers. Om te voorkomen dat iemand een helikopter bestelde op kosten van de baas, beperkte ze de keuze tot een scala aan attributen die nooit iemand gebruikt, maar meer omdat je er niet aan denkt. Je kiest dus nu zelf, dus geen commentaar.

Een pakket werkt niet alleen motiverend, maar is ook een blijk van waardering. Daarnaast is het voor een bedrijf financieel ook aantrekkelijk want je kunt een hoop terug krijgen van de belastingdienst. Ondertussen is de borrel al kapot bezuinigd, dus je pakket is negen van de tien keer een soort veredelde advent kalender. Een gekke gewaarwording want je gaat van banken klappen voor die megadoos, naar wachten voor de brievenbus. Toch had het zijn charme. Hoewel merendeel prut was, zat er vaak wel iets bij wat leuk was voor de monsters. Zij mochten dan ook al die vakjes open pielen en zien wat erachter zat. Na een gezellig familieberaad onder het genot van cola en een oliebol om toch maar die soort van kerstborrel in stand te houden, bestelde je dan de uitkomst van wat de monsters gezamenlijk wilde hebben. Ik had zelf intussen al genoeg van andere bedrijven gekregen dus laat die monsters dan maar genieten toch.

En toen kwam dit. Een doosje op de mat. Een doosje met de meest waardeloze verzonden tekst ooit. Hartheeljk bedankt. In eerste instantie dacht ik; ha! We

kunnen weer familieberaad houden. Tot ik het goed las. Thee. Nee he. Ik somde het nog even op, hartheelijk bedankt, blijk van waardering, securitea, bedankt, safetea, waardering....het zal verdomme toch niet waar zijn he. Een doosje uit Sri Lanka, met twee zakjes thee, een ministroopwafel en een driehoekig kattenspeeltje in de vorm van een keyfinder t.w.v. 0,48 cent. Hartheelijk bedankt. Een pakket waarvan je zeker weet dat het hele doosje duurder was dan de inhoud. Flikker het dan in een blanco enveloppe want dit was echt zonde van die boom. Begrijp me niet verkeerd, feit dat ze aan me denken doet me goed, maar twee zakjes thee is jouw manier van bedanken voor constante werkweken van 52 uur? Een stroopwafel is jouw manier van bedanken voor een verstoord ritme? Een lullig dingetje waarvan de beschrijving alleen in het Chinees is is jouw manier van bedanken voor de blootstelling aan geweld elke dienst?

Ja, de azijn was in de aanbieding deze week, nee ik heb hier niet van gedronken. Heel even had ik nog de hoop dat er toch ergens een code zat verborgen zodat ik alsnog iets kon bestellen. Maar nee hoor. Dit is het. Groene en zwarte thee, een koekje en een Chinees apparaatje. Mag ik zeggen dat ik lichtelijk verontwaardigd en teleurgesteld ben?

Hartheelijk bedankt! Nou, nee drankje.